
Schein Gábor

PANASZÉNEKEK

(Részlet)

hol van, ki dicsért dísztelen faasztalt,
arany bort, rajta a nap jegyével? hol van,
ki a szigetekről boldogan hazatérő
hajósokról dalolt, a partról, mely őket
nevelte, a testvérek öleléséről? és hol van a dal,
a lángok és a fák suttogását halló, a krétával
korhadt ablakkeretre írt szavak: sore,
erem, arimna, és hol a lányok, kiknek
combja olyan sima volt, mint egy kavics?
a hajósok észre sem vették, mikor
veszítették el a Napot. a partról jövők, ha
kérdték őket, csak nevettek, és nevetükben
összefüggéstelen szavakat mondtak, hogy aki
hallotta őket, annak is nevetnie kellett.
de a pincék attól kezdve üresen kongtak:
folyton esett az eső, az éretlen szőlőszemek
a tőkén rohadtak el, és a domboldalokról
az asszonyok hiába kiáltották, „hol van a nap?”,
„hol van a Nap”, sírva tértek a partra vissza.
tévelygéseink falát, a magasat vagy a görbét,
így mi sem mászhatjuk meg. magunk ellen
kötünk fegyvert, s régi kövekből épít
bevehetetlen várost az emlékezet.

Holmi, 2003/9.